

třpytila rouška silz. „I už čekají na ni červi! Čirži jsme včera zaplatili a za několik dní snad se nebohá přestěhuje k sv. Christoforu.“ —

„Jste dnes bled, Fraňo,“ pravím zase.

„Jsem. — Musím zase za Lido dnes v noci.“

„Za Lido? S nějakou lodí?“

„I ne, se svou gondoli tam jezdívám, když — je mně tesknlo.“

„Ale za Lidem bije už šíre Jaderské moře — není možno s gondoli.“

„Je možno, když se člověku nemůže nic stát.“

Fraňo byl patrně dnes měkký a důvěrný.

„Měl jste as malo štěstí v životě, brachu?“

„Tvrdý jazyk jsem měl, gospodine! A tím nepochodil u žen ani u pánsk! — Tvrdý jazyk, gospodine, a ostrý nůž. Odvezli mne na tři leta do Koparu — nic jsem neučinil špatného, věru nic — jen nožem jsem zasáh chlapa, který mně chtěl odsloudit milou.« Odmlčel se.

„A když jste přišel z Koparu?“

„Ano — pak se to stalo! — — Vracel jsem se pln naději. Ráno mne přivezli patníkem a propustili — ráno jsem byl vesel a večer jsem plakal. Co žebráka byli mého otce několik dní před tím pohřbili, a matka mé milé zapověděla dceři, aby vicekráte se mnou nemluvila, s kriminálníkem. Sic že ji prokleje. Holka mne milovala, objímalala, jak spatiila, strašná, hrůzná kletba ji vyhnala z domu“ — a Fraňo skryl obličej zase do dlani.

Ani já jsem nezašepturnu.

„Vítě, gospodine, co u nás kletba matky platí?“ pokračoval nezdvihnutou hlavu. — „Byla to divoká noc. Bóra skákala po zemi a po vodě, že nebylo vidět na dva kroky, a vyla jako vlk. Mou houni mi odnesla, nevěděl jsem ani jak. Moře bylo bledé jako smrt a tančilo a skákalo po skále až k našim nohám. Plakali jsme, objímalí se úzkostlivě, jako bychom se loučit měli — a přec jsem chtěl zůstat včerně pospolu. — Náhle se ode mne odtrhl — já zaťral — ale nebohá už byla vykonala skok. — Skočil jsem za ni, abych jí zachránil, nebo s ní zašel — a ráno mne nasili na břehu, s rozbitou lebkou, ale živého. Ona za-

hynula — ano, kdo je kletbou stížen, nevyplavé z bouře, jet kletba těžší než kámen!“ —

„A vy jste se pak z Quia na vystěhoval i s matkou?“

Pokračoval, jako by mne neslyšel.

„Co jsem se jí nahledal! Pořád se mně zdálo, že jí vidím na dně mořském, bile odlénou, s věncem na hlavě a hořicí svíčky kolem ní. Hledal jsem ten přelud, potápel se stokrát denně, od té doby mám studené ruce — sáhněte, gospodine, už se mně nezahřejou!“

Sáhl jsem po natažené jeho ruce. Byla zimničně rozpálena.

„A nemohu umřít — rád bych umřel, nemohu žít — rád bych žil, ale bez vzpomínek. — Ona přichází i sem za mnou, přes moře. A já už to vím, kdy přichází; je mně ouzko, jako dnes, a musím ven k Lidu. Jak vydělu kolem Lida, už je má milá přede mnou. Sedí v bárci, jen napolo vidím její tvář, ale je smutná jako já. Pomalu jede přede mnou a přec ji nemohu dohonit, třeba vesloval do potu. Volám na ni, prosím úpěnlivě: „Vrat mně lásku a věrnost mou!“ — ale neodpovídá.“

Oba jsme se ráhle zatřáslí. Cizí gondole, vyjíždějící z po-bočního kanálu, vrouzila nám zrovna do boku a železná její forchetta vznášela se nad námi.

„Maledetto pazzo!“ zahučel hlas.

Fraňo vyskočil. Okem šlehl blesk nevýslovné záští, ruka jela po noži v pasu — ale jen okamžik a již prsty držely zas škapulíř na prsou, a Fraňo chytil na to forchettu a již tančila a kývala se cizí gondole od nás na několik sáhů, div že z ní všešla nevypadnul.

Fraňo usednul zase zcela klidně a dodal hlasem svým smutným: „Cožpak je do lásky přílišné!“